

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Pavlou Peltrámovou ve věci

žalobkyně: **J** [redacted] **D** [redacted], narozená [redacted]
bytem [redacted] á
zastoupena advokátem Mgr. Danielem Grimmem
sídlem Janáčkova 1089/20, 702 00 Ostrava

proti
žalované: **Money service a.s.**, IČO 289 70 691
sídlem U Golfu 565, Horní Měcholupy, 109 00 Praha 10
zastoupena advokátem JUDr. Michalem Račokem
sídlem Štěpánská 49/633, 110 00 Praha 1

o zrušení rozhodčího nálezu

takto:

- I. Žaloba, kterou se žalobkyně domáhala zrušení rozhodčího nálezu vydaného dne 3. 4. 2013 rozhodcem Romanem Bartákem narozeným 20.5.1970, č.j. 132/2012-22, se zamítá.
- II. Žalobkyně je povinna nahradit žalované náklady řízení ve výši 13 068 Kč k rukám zástupce žalované JUDr. Michala Račoka, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 26. 4. 2013 domáhala zrušení rozhodčího nálezu ze dne 3. 4. 2013, č.j. 132/2012-22, vydaného rozhodcem Romanem Bartákem. K odůvodnění žaloby uvedla, že dne 16. 7. 2012 uzavřel L [redacted] D [redacted] s žalovanou smlouvu o půjčce č. 100/2012, která byla dne 27. 7. 2012 doplněna dodatkem č. 1, dle něhož si L [redacted] D [redacted] půjčil částku

Shodu s prvopisem potvrzuje Lud'ka Kotlantová

- 350 000 Kč (dále též jen „smlouva o půjčce“). Žalobkyně k zajištění pohledávky žalované zřídila zástavní právo a poskytla ručitelský závazek, tedy zavázala se, že uhradí závazky ze smlouvy o půjčce ve znění dodatku č. 1 v případě, že je L. D. neuhradí sám. L. D. žalované dluh neuhradil, žalovaná vyzvala proto žalobkyni k úhradě dopisem ze dne 20. 11. 2012. Žalobkyně neuhradila celou dlužnou částku, žalovaná proto podala dne 7. 12. 2012 rozhodčí žalobu k rozhodci Romanovi Bartákovi. V řízení před rozhodcem vzala žalovaná částečně žalobu zpět, neboť žalobkyně prokázala úhradu části dluhu. Rozhodčím nálezem byla žalobkyni uložena povinnost do tří dnů od právní moci rozhodčího nálezu zaplatit žalované částku 495 722 Kč spolu s úrokem ve výši 30% p.a. z částky 350 000 Kč od 16. 9. 2012 do zaplacení a spolu s úroky z prodlení ve výši 7,5% z částky 495 722 Kč od 29. 12. 2012 do zaplacení, a dále nahradit náklady řízení ve výši 71 327 Kč. Žalobkyně má za to, že rozhodčí doložka nebyla platně sjednána, neboť rozhodce, který rozhodčí nález vydal, není stálým rozhodčím soudem tak, jak vyplývá i z rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 31 Cdo 1645/2010, a že rozhodce Romana Bartáka nelze považovat za nezávislý rozhodčí orgán. Úrok sjednaný mezi L. D. a žalovanou ve výši 30% ročně považuje za nepřiměřeně vysoký, a tedy v rozporu s dobrými mravy. Rovněž tak smluvní pokutu ve výši 0,15% z dlužné částky za každý den prodlení shledává nepřiměřenou a z toho důvodu i neplatnou pro rozpor s dobrými mravy. Dále namítla, že byla v rozhodčím řízení zkrácena na svých právech, zejména pokud jde o nahlédnutí do spisu.
2. Podáním ze dne 17. 9. 2013 a ze dne 22. 9. 2013 žalobkyně doplnila, že rozhodčí nález je neoprávněný a poukázala přitom na ustanovení § 31 odst. e-h) zákona č. 216/1994 Sb. o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů (dále jen „ZRR“). K naplnění důvodu podle písmene g) zmíněného ustanovení uvedla, že rozhodce tvrdí nepravdivé informace o jejím kontaktování, po žádosti o nahlédnutí do spisu neměla možnost spor projednat. Rozhodčí doložka je dle jejího názoru neplatná. Domnívá se, že rozhodce byl podjatý, neboť jedná v rámci své podnikatelské činnosti, jejímž cílem je zisk, a je placen věřitelem. Poukazuje na to, že v rozhodčím nálezu je zmiňován dopis ze dne 18. 1. 2013, avšak nikoliv již plná moc o zastoupení žalobkyně L. D. která byla přílohou tohoto dopisu. Namítá, že i přesto rozhodce tvrdí, že L. D. nebyl účastníkem řízení. Žalobkyně žádala rozhodce o nahlédnutí do spisu, ale tomu nebylo vyhověno. Uvádí, že s rozhodcem nikdy nemluvila, ani na něj neměla správné telefonní číslo, domnívá se, že jí bylo účelově sděleno jiné telefonní číslo. Dále namítla, že ve smlouvě o půjčce jsou rozporné údaje týkající se základních údajů, a to adresy dlužníka, což dle jejího názoru naplňuje důvod pod písmenem h) zmíněného ustanovení, a tedy, že rozhodčí smlouva týkající se sporů ze spotřebitelských smluv neobsahuje informace požadované v § 3 odst. 5 ZRR, případně jsou tyto informace záměrně nebo v nezanedbatelném rozsahu neúplné, nepřesné nebo nepravdivé. Poukázala na to, že vyhotovení smluv neměla k dispozici, po podpisu je neobdržela. Má za to, že jsou nepravdivé informace i v zástavních smlouvách a i rozhodčí doložce, proto pokládá rozhodčí nález za nepravdivý.
 3. V podání ze dne 2. 6. 2014 žalobkyně dále uvedla, že rozhodčí doložku shledává neplatnou z důvodů uvedených v ustanovení § 31 písm. b), e), g), a h) ZRR. Rozhodčí doložka se dle jejího názoru na danou věc vůbec nevztahuje, neboť dle ustanovení čl. V. odst. 1 zástavní smlouvy ze dne 13. 10. 2012 je uvedeno, že veškeré spory ohledně smluvních pokut uvedených v ust. čl. III zástavní smlouvy budou rozhodovány v rozhodčím řízení. Opětovně poukázala na to, že jí nebylo umožněno nahlédnout do rozhodčího spisu a seznámit se se všemi podklady, když jí rozhodce sdělil mylné telefonní číslo a nepřebíral dopisy od jejího zmocněnce L. D. Ve smlouvě o půjčce je sice uvedeno, že ji L. D. uzavírá jakožto podnikatel včetně IČO, avšak tento byl k tomuto postupu přinucen věřitelem. Prostředky získané z této smlouvy L. D. nepoužil pro své podnikání, ale pro svou vlastní potřebu, proto by měl být závazkový právní vztah mezi věřitelem a L.

D [redacted] posuzován podle norem na ochranu spotřebitele. Namítla, že rozhodčí doložka nesplňuje žádnou podmínku, která musí být v případě spotřebitelského sporu splněna. Poukázala přitom na nález Ústavního soudu ze dne 1. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2164/10 a opětovně na usnesení velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ČR ze dne 11. 5. 2011, sp. zn. 31 Cdo 1945/2010, jehož závěry o neplatnosti rozhodčí doložky lze dle názoru žalobkyně vztáhnout i na projednávaný případ. Dále namítla, že ručitelský závazek nebyl platně uzavřen, neboť ustanovení o ručení v zástavní smlouvě nedává smysl a je neurčité, když jsou v něm vynechána některá slova, a vzhledem k tomu, že jí nebyla dána možnost věc před rozhodcem projednat, nemohla tuto námitku, která má dle jejího názoru rovněž podstatný vliv na skutečnost, zdali má vůbec žalovaná za ní jakoukoliv pohledávku, uplatnit již v řízení před rozhodcem.

4. Současně s žalobou žalobkyně navrhla odložit vykonatelnost napadeného rozhodčího nálezu. Usnesením zdejšího soudu ze dne 15. 8. 2013, č.j. 46 Cm 168/2013-68, byl návrh zamítnut, žalobkyně se proti tomuto usnesení odvolala. Vrchní soud v Praze jako soud odvolací napadené rozhodnutí usnesením ze dne 26. 2. 2014, č.j. 6 Cmo 430/2013-104, potvrdil.
5. Žalovaná ve vyjádření uvedla, že rozhodčí doložka byla sjednána v souladu s příslušnými ustanoveními ZRR, neboť v ní byl jednoznačně a určitě stanoven jak počet rozhodců, tak i osoba rozhodce. Poukázala na to, že ze zákona nevyplývá, že by funkci rozhodce mohly vykonávat jen stále rozhodčí soudy, ale naopak funkci rozhodce mohou vykonávat jen fyzické osoby, a to buď samostatně či v rámci rozhodčího řízení, v němž působí stále rozhodčí soudy. Žalobkyně mylně odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 31 Cdo 1645/2010, které neexistuje, patrně se mělo jednat o rozhodnutí sp. zn. 31 Cdo 1945/2010, které je však dle názoru žalované nepřiléhavé, neboť se jednalo o skutkově odlišnou věc, kdy rozhodčí smlouva neobsahovala přímé určení rozhodce, jako je tomu v projednávané věci. Argumentuje-li žalobkyně neplatností rozhodčí doložky, žalovaná si není vědoma toho, že by tuto námitku uplatnila v rámci rozhodčího řízení, proto je tuto nelze dle § 33 ZRR v soudním řízení uplatňovat. Pravdivost tvrzení, zdali bylo žalobkyni umožněno nahlédnout do rozhodčího spisu v rámci rozhodčího řízení, není žalovaná schopna posoudit. K námitce žalobkyně týkající se výše úroků a výše smluvní pokuty uvedla, že v rámci řízení o zrušení rozhodčího nálezu tento nelze přezkoumávat věcně, ale pouze z hledisek uvedených v ustanovení § 31 ZRR. Připomněla však, že tvrzení žalobkyně o neplatnosti těchto ujednání nemají oporu v zákoně a poukázal na to, že rozhodce se s výší smluvní pokuty v napadeném rozhodčím nálezu vypořádal, když odkázal na judikaturu Nejvyššího soudu, dle níž je přípustné sjednání obdobné smluvní pokuty do výše 0,5% denně. Žalobkyně dle čl. IV smlouvy o zřízení zástavního práva učinila ručitelské prohlášení týkající se pohledávek žalované vůči D [redacted] ze smlouvy o půjčce, která byla uzavřena v souvislosti s jejich podnikáním. Nemůže se tak jednat o spotřebitelskou smlouvu. Má za to, že žalobkyně nebyla krácena na svých právech v rámci rozhodčího řízení, neboť se k podané žalobě věcně vyjádřila a na základě jejího vyjádření vzala žalovaná, v rozhodčím řízení v postavení žalobkyně, částečně žalobu zpět. Navrhla proto žalobu zamítnout.
6. Usnesením zdejšího soudu ze dne 14. 3. 2016, č.j. 46 Cm 168/2013-150, byli účastníci vyrozuměni o přerušení řízení z důvodu rozhodnutí o úpadku žalobkyně. Z odůvodnění vyplývá, že žalovaná jako věřitelka přihlásila do insolvenčního řízení pohledávku přiznanou napadeným rozhodčím nálezem, jakožto pohledávku vykonatelnou a zajištěnou, žalobkyně jako dlužnice i insolvenční správce tuto pohledávku uznali. Žalobkyně se návrhem ze dne 29. 7. 2016 domáhala rozhodnutí, že se v přerušeném řízení pokračuje. Návrh žalobkyně soud usnesením ze dne 18. 8. 2016, č.j. 46 Cm 168/2013-172, zamítl. K odvolání žalobkyně Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 27. 2. 2017, č.j. 6 Cmo 233/2016-182, napadené usnesení změnil tak, že návrh na pokračování v přerušeném řízení se nezamítá. V odůvodnění poukázal na skutečnost, že předmětem daného řízení je zrušení rozhodčího

nález ze dne 3. 4. 2013 a nikoliv zaplacení 495 722 Kč, proto na daný případ ustanovení § 140a odst. 1 insolvenčního zákona nedopadá, neboť předmětem řízení nejsou pohledávky či jiná práva týkající se majetkové podstaty, které mají být v insolvenčním řízení uplatněny přihláškou, nebo na které se hledí jako na přihlášené, nebo pohledávky dle § 170 insolvenčního zákona. Konstatoval tedy, že řízení v dané věci není přerušeno, a proto nebylo ani třeba návrh na pokračování v řízení zamítnout.

7. Z rozhodčího spisu rozhodce Romana Bartáka sp. zn. 132/2012 soud zjistil, že rozhodčí žalobou ze dne 7. 12. 2012 se zde žalovaná, jakožto žalobkyně, domáhala vůči zde žalobkyni, jakožto žalované, zaplacení 350 000 Kč s příslušenstvím a smluvní pokuty. Oznámením ze dne 13. 12. 2012 rozhodce informoval, že přijal funkci rozhodce dle rozhodčí doložky, a vyzval žalovanou, jakožto žalobkyni, k zaplacení rozhodčího poplatku. Žalobkyni, jakožto žalované, dne 13. 12. 2012 vyzval, aby se vyjádřila k přiložené žalobě, z připojené dodejky vyplývá, že žalobkyně písemnost přijala do vlastních rukou dne 7. 1. 2013. Žalobkyně se k žalobě vyjádřila dne 16. 1. 2013. Namítla, že rozhodce není správně označen a není veden na portálu Ministerstva Spravedlnosti, domnívá se proto, že nespĺňuje podmínky § 35b odst. 1, 2, 3 ZRR. Požádala o nahlédnutí do spisu a namítla, že žalovaná v žalobě neuvedla, co již bylo uhrazeno. Uvedla, že její syn L. D. nebyl vyzván k vyjádření, přestože právní zástupce žalované tvrdí, že byl obeslán dopisem. K věci se rovněž vyjádřil dne 17. 1. 2013 i L. D. Rozhodce vyzval žalovanou k replice, zejména, aby se vyjádřila k tvrzení žalobkyně, že L. D. nebyl ze strany žalované vyzván ke splnění závazku. Dále rozhodce žalobkyni vyzval, aby prokázala, že na pohledávku žalované něco uhradila, tak jak ve vyjádření tvrdila a poučil jí o následcích. Rovněž žalobkyni k jejím námitkám sdělil, že právní vztah podléhá režimu obchodního zákoníku a nejedná se tak o spor ze spotřebitelské smlouvy, jakož i, že nemusí být rozhodce zapsán v seznamu rozhodců Ministerstvem vnitra ČR. Poučil žalobkyni, že dle rozhodčí doložky je řízení písemné, necht' jej kontaktuje písemně a sdělil jí telefonní kontakt pro objednání nahlížení do spisu. Žalovaná v replice uvedla, že L. D. vyzvala dopisem ze dne 2. 11. 2012 k dobrovolnému splnění závazku, zásilka se však vrátila jako nedoručitelná z důvodu, že adresát je na uvedené adrese neznámý. Výzva byla zaslána na adresu uvedenou v dodatku č. 1 ke smlouvě o půjčce č. 100/2012 ze dne 27. 7. 2012, kterou žalovaná považovala za adresu, na níž se L. D. dlouhodobě zdržuje. Vyjádřením ze dne 16. 2. 2013 žalobkyně požadovala sdělení správného telefonního čísla, na kterém by byl rozhodce kontaktní z důvodu nahlédnutí do spisu. Výpisem z bankovního účtu doložila, že uhradila žalované dne 27. 12. 2012 částku 20 250 Kč. Dále uvedla, že za měsíce srpen a září 2012 uhradila měsíční splátku ve výši 2x 8 750 Kč. Opětovně žádala o sdělení, zda-li bude komunikováno pouze s žalobkyní či s L. D. a zda a kam bylo L. D. doručováno. Rozhodce následně vyzval žalovanou, aby se vyjádřila k tvrzení žalobkyně o zaplacení částky 20 250 Kč dle výpisu z účtu a dále částky 17 500 Kč ve dvou splátkách v měsíci srpnu a září 2012. Žalovaná k výzvě rozhodce uvedla, že žalobkyně uhradila částky tak, jak tvrdí, tyto žalovaná na svou pohledávku započtla a vzala tak žalobu částečně zpět. Usnesením ze dne 3. 4. 2013, č.j. 132/2012-20, rozhodce řízení částečně v rozsahu zpětvzetí žaloby žalovanou zastavil. Dne 21. 4. 2013, tj. po vydání rozhodčího nálezu, žalobkyně opětovně žádala rozhodce o nahlédnutí do spisu.
8. Součástí rozhodčího spisu je rovněž kopie smlouvy o půjčce č. 100/2012 ze dne 16. 7. 2012 uzavřené mezi žalovanou jako věřitelkou a L. D. jako dlužníkem. V čl. I této smlouvy strany prohlašují, že jsou podnikateli, u osoby dlužníka je uvedeno IČO a místa podnikání s tím, že finanční prostředky poskytnuté mu věřitelkou na základě této smlouvy použije dlužník k financování své podnikatelské činnosti, právní vztahy mezi věřitelkou a dlužníkem se tak řídí obchodním zákoníkem. V čl. X této smlouvy byla sjednána rozhodčí doložka, dle níž veškeré spory ohledně právních vztahů založených touto smlouvou budou

rozhodovány v rozhodčím řízení, a to jediným rozhodcem Romanem Bartákem. Dne 27. 7. 2012 uzavřela žalovaná jako věřitelka s dlužníkem dodatek č. 1 ke smlouvě o půjčce č. 100/2012, dle něhož věřitelka půjčuje dlužníkovi částku 350 000 Kč a dlužník se zavázal tuto k 16. 10. 2012 vrátit. Čl. X smlouvy o půjčce označuje dodatek jako čl. V. Zástavní smlouvou ze dne 27. 7. 2012 uzavřenou mezi žalovanou jako zástavní věřitelkou a žalobkyní jako zástavní dlužnicí zřídila žalobkyně zástavní právo k nemovitým věcem uvedeným v čl. II této smlouvy k zajištění všech závazků L [REDACTED] D [REDACTED], jakožto dlužníka ze smlouvy o půjčce č. 100/2012 ze dne 16. 7. 2012, ve znění dodatku č. 1 ze dne 27. 7. 2012, a dále k zajištění závazků vyplývajících z čl. III. této zástavní smlouvy. V čl. IV. smlouvy žalobkyně prohlásila, že ručí za všechny závazky L [REDACTED] D [REDACTED] jakožto dlužníka vyplývající ze smlouvy o půjčce č. 100/2012 ze dne 16. 7. 2012, ve znění dodatku č. 1 ze dne 27. 7. 2012, tedy, že v případě, že L [REDACTED] D [REDACTED] tyto závazky nesplní, splní je ona sama. V čl. V. této smlouvy byla sjednána rozhodčí doložka, dle níž spory ze smluvních pokut uvedených v čl. III budou rozhodovány v rozhodčím řízení, kde bude rozhodovat jediný rozhodce, a to Roman Barták. Originál této smlouvy ve shodném znění předložila žalovaná při ústním jednání dne 11. 4. 2018.

9. Rozhodčím nálezem ze dne 3. 4. 2013, č.j. 132/2012-22, byla žalobkyni uložena povinnost zaplatit žalované 495 722 Kč spolu s úrokem ve výši 30% p.a. z částky 350 000 Kč od 16. 9. 2012 do zaplacení a spolu s úroky z prodlení ve výši 7,5% z částky 495 722 Kč od 29. 12. 2012 do zaplacení, a dále nahradit náklady řízení ve výši 71 327 Kč. Rozhodčí nález byl žalobkyni doručen do vlastních rukou dne 23. 4. 2013. Z odůvodnění vyplývá, že rozhodce se nejprve zabýval otázkou pravomoci, posléze shrnul žalobu a další průběh řízení včetně zastavení řízení v rozsahu zpětvzetí žaloby žalovanou pro prokázání částečné úhrady vymáhané pohledávky. Poukázal na to, že ačkoliv žalobkyni vyzval k vyjádření a posléze i k doplnění jejích tvrzení, neuvedla tvrzení, která by byla pro rozhodnutí ve věci relevantní. K vyjádření L [REDACTED] D [REDACTED] nepřihlížel, neboť nebyl účastníkem řízení a nedoložil plnou moc k zastupování žalobkyně v řízení. Žalobkyně netvrdila žádné rozhodné skutečnosti a nepředložila žádné důkazy k jejich prokázání, rozhodce tak rozhodoval na základě tvrzení žalované v žalobě a důkazů, které žalovaná k žalobě předložila, a rovněž z tvrzení žalobkyně týkající se částečné úhrady dluhu. Nahlédnutí do spisu rozhodce žalobkyni umožnil, omylem jí sdělil nesprávné číslo, když došlo k překlepu v jeho psaní, žalobkyně si opatřila telefonní kontakt sama, nicméně v dohodnuté době do spisu nenahlédla. K přiměřenosti smluvní pokuty, kterou neshledal neplatnou pro rozpor s dobrými mravy, odkázal na judikaturu Nejvyššího soudu ČR (sp. zn. 33 Odo 236/2005 a 32 Odo 1651/2005). Žalobu shledal důvodnou, a proto přiznal nárok uplatněný žalovanou v plné výši.
10. Žalovaná předložila k prokázání svých tvrzení kopii smlouvy o půjčce č. 100/2012 (pouze prvou stranu), dodatek č. 1 a originál rozhodčího nálezu ze dne 3. 4. 2013, jejichž znění se shoduje s listinami založenými v rozhodčím spise, dále zástavní smlouvu datovanou k 13. 10. 2012 opatřenou pouze podpisem žalobkyně, jejíž obsah se shoduje se zástavní smlouvou ze dne 27. 7. 2017.
11. Další navrhované důkazy soud neprovedl, neboť měl skutkový stav provedeným dokazováním za dostatečně prokázaný. Žalobkyně se k ústnímu jednání nařízenému na 9. 3. 2016, 11. 4. 2018 a 19. 7. 2019 bez omluvy nedostavila, ačkoliv byla řádně předvolána. Soud proto postupoval v souladu s § 101 odst. 3 o.s.ř. a jednal v její nepřítomnosti.
12. Podle § 31 ZRR ve znění novely č. 19/2012 Sb., soud na návrh kterékoliv strany zruší rozhodčí nález, jestliže a) byl vydán ve věci, o níž nelze uzavřít platnou rozhodčí smlouvu, b) rozhodčí smlouva je z jiných důvodů neplatná, nebo byla zrušena, anebo se na dohodnutou věc nevztahuje, c) ve věci se zúčastnil rozhodce, který nebyl ani podle rozhodčí smlouvy, ani jinak povolán k rozhodování, nebo neměl způsobilost být rozhodcem, d) rozhodčí nález nebyl usnesen většinou rozhodců, e) straně nebyla poskytnuta možnost věc před rozhodci projednat, f) rozhodčí nález odsuzuje stranu k plnění, které nebylo oprávněným žádáno,

- nebo k plnění podle tuzemského práva nemožnému či nedovolenému, g) rozhodce nebo stálý rozhodčí soud rozhodoval spor ze spotřebitelské smlouvy v rozporu s právními předpisy stanovenými na ochranu spotřebitele nebo ve zjevném rozporu s dobrými mravy nebo veřejným pořádkem, h) rozhodčí smlouva týkající se sporů ze spotřebitelských smluv neobsahuje informace požadované v § 3 odst. 5, popřípadě tyto informace jsou záměrně nebo v nezanedbatelném rozsahu neúplné, nepřesné nebo nepravdivé, nebo i) se zjistí, že jsou dány důvody, pro které lze v občanském soudním řízení žádat o obnovu řízení.
13. Podle § 32 odst. 1 věty první ZRŘ ve znění novely č. 19/2012 Sb., musí být návrh na zrušení rozhodčího nálezu soudem podán do tří měsíců od doručení rozhodčího nálezu té straně, která se zrušení rozhodčího nálezu domáhá, nestanoví-li tento zákon jinak.
 14. Podle § 33 ZRŘ soud zamítne návrh na zrušení rozhodčího nálezu, který se opírá o důvody § 31 písm. b) nebo c), jestliže strana, která se domáhá zrušení rozhodčího nálezu, neuplatnila, ač mohla, takový důvod v rozhodčím řízení nejpozději, než začala jednat ve věci samé.
 15. Předně soud v obecné rovině uvádí, že institut zrušení rozhodčího nálezu podle § 31 ZRŘ nepředstavuje řádný ani mimořádný opravný prostředek proti rozhodčímu nálezu. Formou opravného prostředku jak po stránce procesní, tak i věcné správnosti rozhodčího nálezu může být jedině přezkum jinými rozhodci podle § 27 ZRŘ. Účelem institutu zrušení rozhodčího nálezu soudem je umožnit ještě v jiném řízení než v řízení o výkonu rozhodnutí soudní přezkum toho, zda byly splněny základní podmínky pro projednání a rozhodnutí věci rozhodci, tedy základní podmínky pro to, aby bylo suspendováno ústavní právo domáhat se svých práv u nestranného a nezávislého soudu ve smyslu ustanovení článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Kontrolní činnost obecných soudů připouští zákon zejména tím, že umožňuje uplatnit existenci vad, jimiž by trpělo řízení před rozhodci ad hoc i řízení před stálým rozhodčím soudem, popř. rozhodčí nález, pokud se takové vady přičítají základním zásadám, na nichž jinak spočívá samo rozhodčí řízení a rozhodování (srov. s rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 30. 10. 2009, sp. zn. 33 Cdo 2675/2007, publikovaném pod R 46/2010 civ.).
 16. Žalobkyně v žalobě ve znění její doplnění uplatnila důvody podle písmene b), e), g), f) a h) citovaného ustanovení § 31 ZRŘ. V první řadě nutno poznamenat, že dle ustálené judikatury Nejvyššího soudu ČR (kupř. dle rozsudku ze dne 9. 5. 2012 sp. zn. 23 Cdo 3728/2011, publikovaného pod R 100/2012 civ. či sp. zn. 23 Cdo 2807/2012) se lhůta upravená citovaným ustanovením § 32 ZRŘ shora vztahuje k podání návrhu na zrušení rozhodčího nálezu jako takového, nikoliv však na možnost tvrdit skutečnosti, důvody pro zrušení napadeného nálezu a navrhopvat důkazy. Za předpokladu, že je návrh na zrušení rozhodčího nálezu podán včas, lze tak uplatňovat nové důvody pro jeho zrušení, tvrdit nové skutečnosti a navrhopvat nové důkazy i po uplynutí zmíněné lhůty.
 17. Z dokazování má soud za prokázané, že důvod podle písmene b), tedy, že rozhodčí smlouva je neplatná nebo se na dohodnutou věc nevztahuje, žalobkyně v rozhodčím řízení před rozhodcem neuplatnila, ačkoliv mohla, neboť z rozhodčího spisu je zjevné, že byla o rozhodčím řízení informována a měla možnost se k věci vyjádřit, což rovněž učinila, avšak tuto námitku nevznesla. Tato skutečnost tak představuje důvod pro zamítnutí návrhu z tohoto důvodu podle § 33 ZRŘ bez dalšího. Nad rámec toho soud uvádí, že žalobkyniní uplatněná námitka by ani nemohla být důvodnou.
 18. Podle přechodných ustanovení ZRŘ se platnost rozhodčí smlouvy se posuzuje podle ZRŘ ve znění účinném v době uzavření rozhodčí smlouvy. Z ustanovení § 2 odst. 1 ZRŘ ve znění novely provedené zákonem č. 19/2012 Sb. účinné od 1. 4. 2012, vyplývá, že v rozhodčí smlouvě (popř. doložce hlavní smlouvy) se účastníci musí dohodnout buďto na „ad hoc“ rozhodci (rozhodcích) nebo na stálém rozhodčím soudu, který je zřízen na základě zákona. Jedná-li se o ad hoc rozhodce, jímž musí být vždy fyzická osoba (§ 4 ZRŘ), může být tento

rozhodce či rozhodci (je-li jich více) uveden (uvedeni), případně může rozhodčí smlouva (doložka) podle § 7 odst. 1 citovaného zákona stanovit způsob, jak mají být osoby rozhodců a jejich počet určeny. Z ustanovení § 19 ZRR vyplývá, že se strany mohou dohodnout na způsobu vedení řízení a pokud taková dohoda není uzavřena, pak rozhodci postupují způsobem, který si sami zvolí (jednání je ústní, pokud si strany nedohodnou jinak). Jak vyplývá z obsahu spisu, v čl. V. smlouvy o půjčce ve znění dodatku byla sjednána rozhodčí doložka, dle níž spory budou rozhodovány v rozhodčím řízení, kde bude rozhodovat jediný rozhodce, a to Roman Barták. Soud je tak shodného názoru jako žalovaná, a tedy, že rozhodčí doložku nelze považovat za neplatnou z žalobkyní namítaného důvodu, neboť určila počet rozhodců i konkrétní osobu rozhodce. Rozhodnutí Nejvyššího soudu, na které žalobkyně odkazuje (patrně se mělo jednat o usnesení velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu sp. zn. 31 Cdo 1945/2010, publikované pod R 121/2011 civ., žalobkyně nesprávně uváděla rozhodnutí pod sp. zn. 31 Cdo 1645/2010, které však neexistuje), je nepřiléhavé, neboť v tam posuzované věci měl být rozhodce ad hoc vybrán na základě rozhodčího řádu vydaného sdružením rozhodců, které však nebylo oprávněno vydávat statuty a řády, nejednalo se o rozhodčí soud. Velký senát občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu proto dospěl k závěru, že neobsahuje-li rozhodčí smlouva přímé určení rozhodce ad hoc, resp. konkrétní způsob jeho určení, ale v této souvislosti pouze odkazuje na „rozhodčí řád“ vydaný právnickou osobou, která není stálým rozhodčím soudem zřízeným na základě zákona, pak je taková rozhodčí smlouva neplatná. V daném případě je však situace zcela odlišná, neboť účastníci v rozhodčí doložce přímo určili rozhodce ad hoc, když konkrétně označili osobu rozhodce, a to Romana Bartáka (srovnatelně Vrchní soud v Praze sp. zn. 12 Cmo 496/2008, publikováno pod R 45/2010 civ. či Ústavní soud sp. zn. II. ÚS 3057/10).

19. Pokud žalobkyně namítala, že rozhodčí doložka se na danou věc vůbec nevztahuje, neboť dle ustanovení čl. V. odst. 1 zástavní smlouvy ze dne 13. 10. 2012 je uvedeno, že veškeré spory ohledně smluvních pokut uvedených v ust. čl. III budou rozhodovány v rozhodčím řízení, což dle názoru žalobkyně tuto věc nepokrývá, je nutno uvést, že rozhodčí doložka vztahující se k projednávanému případu byla uzavřena jako součást smlouvy o půjčce jakožto smlouvy hlavní uzavřené mezi žalovanou jako věřitelkou a L. [redacted] D. [redacted] jako dlužníkem. Podle odborné literatury (viz *Bělohávek, A. J.: Zákon o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 103-215*) se rozhodčí smlouva (doložka) může vztahovat i na ručitele, když ručitel akceptuje závazky dlužníka jako celek. V případě pochybností však musí být prokázáno, že ručitel byl seznámen se smlouvou (rozhodčí smlouvou) uzavřenou mezi věřitelem a dlužníkem v její listinné podobě. Takový závěr bude platit zejména tehdy, je-li rozhodčí smlouva obsažena ve formě rozhodčí doložky ve smlouvě mezi věřitelem a dlužníkem (primárním dlužníkem) a smlouva mezi věřitelem a ručitelem neobsahuje úpravu, která by takový způsob řešení sporů zpochybňovala, nýbrž naopak se odvolává na smlouvu mezi věřitelem a primárním dlužníkem. Popsaná situace nastala i v projednávané věci, kdy zástavní smlouva se v první řadě odvolává na smlouvu mezi žalovanou a L. [redacted] D. [redacted], v níž je obsažena předmětná rozhodčí doložka, dále žalobkyně v čl. IV. zástavní smlouvy prohlásila, že ručí za všechny závazky dlužníka vyplývající ze smlouvy o půjčce ve znění jejího dodatku, a současně zástavní smlouva neobsahuje žádné ustanovení, které by tento způsob řešení sporů zpochybňovalo (pouze nad rámec ještě upravuje rozhodčí doložku pro spory ohledně smluvních pokut sjednaných zástavní smlouvou pouze mezi žalobkyní a žalovanou). Tedy, vzhledem k tomu, že strany v zástavní smlouvě, jejíž součástí je ručitelské prohlášení žalobkyně, neuvedly jinak, vztahuje se rozhodčí doložka ve smlouvě hlavní nejen na práva a povinnosti smluvních stran přímo vznikající z tam upraveného právního vztahu, ale i na práva a povinnosti s nimi souvisejícími, kterým ručitelský závazek bezpochyby je (srov. s rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 28. 11. 2018, sp. zn. 33 Cdo 1054/2018). Nezbyvá než

dodat, že žalobkyně ani netvrdila, že by o existenci smlouvy o půjčce ve znění jejího dodatku včetně sjednané rozhodčí doložky neměla povědomí, naopak ze zástavní smlouvy vyplývá, že o existenci této smlouvy nutně musela být zpravena.

20. Pokud žalobkyně namítala, že primární dlužník L ■■■ D ■■■ uzavíral s žalovanou smlouvu o půjčce v pozici spotřebitele a tudíž i zástavní smlouva, jejíž součástí je ručitelské prohlášení žalobkyně, uzavřená mezi účastníky byla smlouvou spotřebitelskou a rozhodčí doložka nesplňuje podmínky, které jsou na rozhodčí doložky ve spotřebitelských věcech kladeny, soud tento názor nesdílí.
21. V dané věci se žalobkyně v zástavní smlouvě zavázala jako ručitelka za dluhy dlužníka L ■■■ D ■■■ ze smlouvy o půjčce ve znění jejího dodatku. Ručitelský závazek je ve vztahu k hlavnímu závazku svou povahou akcesorický, a to rovněž i v řešení otázky, zdali se ručení žalobkyně za závazek primárního dlužníka řídí občanským nebo obchodním zákoníkem. Zásada, že práva a povinnosti ze zajištění plnění závazků v závazkových vztazích jsou podřízeny režimu téhož kodexu, kterým se řídí hlavní závazkový vztah, je vyjádřena výslovně v ustanovení § 261 odst. 4 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku (shodně rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 8. 4. 2008, sp. zn. 32 Cdo 2631/2007). V projednávaném případě vystupuje žalobkyně jako ručitelka za závazek ze smlouvy o půjčce, která se řídí obchodním zákoníkem (§ 261 odst. 1 obch. zák.), řídí se i ručení za závazek dlužníka tímž zákoníkem. Ze smlouvy o půjčce zřetelně plyne, že tato byla sjednána mezi žalovanou a primárním dlužníkem, jakožto podnikateli, když primární dlužník výslovně prohlásil, že je podnikatelem, uvedl své identifikační číslo a místo podnikání s tím, že poskytnuté prostředky na základě této smlouvy použije na své podnikatelské aktivity. Podle ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího soudu (srov. s rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 8. dubna 2008, sp. zn. 32 Cdo 2631/2007, a usnesením Nejvyššího soudu ze dne 15. dubna 2015, sp. zn. 30 Cdo 1274/2014) pak platí, že ve vztahu k ručiteli lze použít předpisy na ochranu spotřebitele jen v případě, že dlužník z hlavního závazkového vztahu řídicího se obchodním zákoníkem není podnikatelem, a je-li to ve prospěch ručitele. Na žalobkyni se tak ustanovení na ochranu spotřebitele nevztahují, neboť jako uvedeno výše, oba účastníci ručením zajištěného závazkového obchodního vztahu, tj. smlouvy o půjčce ve znění dodatku, byli podnikateli a tento závazek se týkal jejich podnikatelské činnosti.
22. Na základě shora předestřeného názoru soudu pak žalobkyní uplatněné žalobní důvody dle písmene g) a h) ustanovení § 31 ZRŘ vztahující se právě ke spotřebitelským smlouvám nejsou na místě.
23. Pokud žalobkyně brojila vůči napadenému rozhodčímu nálezu z tvrzeného důvodu pod písmenem h) ustanovení § 31 ZRŘ, pak je její námitka mimo výše uvedené lichá i z toho důvodu, že žalobkyně zcela nelogicky tvrdí nesprávnost údajů, které ve smlouvě uvedl primární dlužník, ačkoliv smyslem ustanovení je ochrana spotřebitele, jakožto slabší strany vůči podnikateli tak, aby měl k dispozici úplné, přesné a pravdivé informace o rozhodčím řízení, tedy tato ochrana směřuje vůči kvalitě informací ze strany věřitele – podnikatele majícího fakticky silnější postavení, a nikoliv dlužníka.
24. Pokud se žalobkyně domáhala zrušení rozhodčího nálezu z důvodu uvedeného pod písm. e) ustanovení § 31 ZRŘ, ani naplnění tohoto důvodu soud neshledal. Ze spisu je patrné (a rovněž i ze samotného žalobního tvrzení žalobkyně), že o probíhajícím rozhodčím řízení byla informována, byla jí zaslána rozhodčí žaloba, byla vyzvána, aby se v přiměřené lhůtě k žalobě vyjádřila, což učinila a na základě jejího vyjádření, kterým poukazovala na částečnou úhradu dluhu, žalovaná vzala žalobu v této části zpět. Z rozhodčího spisu ani nevyplývá, že by rozhodci byla doručena plná moc dokládající zastoupení žalobkyně L ■■■ D ■■■. Tvrzení, že tato byla rozhodci doručena, žalobkyně neprokázala. L ■■■ D ■■■ tak nevystupoval v rozhodčím řízení jako strana, ani jako zmocněný zástupce. Pokud rozhodce

nepřihlížel k vyjádření L. Di., pak mu není v tomto ohledu co vytknout. Nutno připomenout, že pro zrušení rozhodčího nálezu podle § 31 písm. e) ZRR se musí jednat o zcela zásadní porušení procesních principů, které znemožňují věc před rozhodcem projednat, tj. například za situace, kdy nebyla vůbec žaloba protistraně zaslána či se nedozvěděla o některém zásadním procesním úkonu (provádění důkazu nebo vyjádření protistrany), případně kdy by jedné straně byla poskytnuta neodůvodněně jiná, tj. kratší lhůta k vyjádření než druhé straně apod. Tvrzení ohledně nemožnosti nahlédnout do spisu a telefonicky kontaktovat rozhodce žalobkyně nikterak neprokázala. Z rozhodčího spisu nelyne, že by žalobkyně byla ze strany rozhodce na svých právech krácena. Lhůty poskytnuté žalobkyni v rozhodčím řízení byly uloženy v souladu s rozhodčí doložkou, dle níž taktéž je rozhodčí řízení neveřejné a ústní jednání má být nařízeno pouze na základě shodného požadavku stran, který v projednávané věci vznesen nebyl. V této souvislosti lze rovněž poukázat na fakt, že rozhodčí řízení je řízením podstatně méně formálním než řízení před soudy a rozhodci sami jsou povinni postupovat dle ustanovení § 19 odst. 2 ZRR bez zbytečných formalit. Při posuzování naplnění tohoto důvodu je tudíž třeba brát v potaz i tuto zásadu, kterou je rozhodčí řízení ovládáno, a která tak jeho uplatnění limituje právě pouze na zcela zásadní porušení procesních principů. O takovou situaci se však v dané věci nejedná.

25. Žalobkyně dále namítala nepřiměřenou výši úroku sjednaného ve smlouvě o půjčce a taktéž nepřiměřenou výši smluvní pokuty, které považuje za neplatná ujednání pro rozpor s dobrými mravy. Tuto námitku by bylo možno kvalifikovat jako důvod pro zrušení podle § 31 odst. f) či g), ani jeden z těchto důvodů však nenaplnjuje. Důvod pro zrušení podle § 31 odst. g) ZRR není dán již proto, že v daném případě nejde o spor ze spotřebitelských smluv, jak soud vyložil shora.
26. Nejvyšší soud dospěl v rozsudku ze dne 30. 10. 2009, sp. zn. 33 Cdo 2675/2007, publikovaném pod R 46/2010 civ., k závěru, že rozhodčí nález nelze zrušit s odůvodněním, že výkon práva na plnění podle něho přiznané (s ohledem na konkrétní okolnosti věci) odporuje dobrým mravům a je tak podle tuzemského práva nedovolený. Za „nedovolené“ přitom považuje plnění, které je vyhrazeno jen některým subjektům, zejména státu, nebo podléhající státnímu dozoru či státnímu povolení (například výbušniny, střelné zbraně, drogy, nerostné bohatství, část lidského těla a podobně), u nichž je dispozice s nimi omezená či vyloučená. Vyložil, že ani na základě důvodu uvedeného v § 31 písm. f) ZRR nelze přezkoumávat skutkové ani právní závěry rozhodčího nálezu, mezi které by závěr o výkonu práva na poskytnutí plnění v rozporu s dobrými mravy mohl patřit, neboť z povahy rozhodčího řízení a z důvodů, pro které může být rozhodčí nález zrušen, lze dovodit, že úmyslem zákonodárce bylo vyloučit soudní přezkum věcné správnosti rozhodčího nálezu, tj. správnosti skutkových zjištění a právního posouzení věci. Pokud by měl soud v rámci řízení o zrušení rozhodčího nálezu přezkoumávat věcnou správnost napadeného rozhodčího nálezu, pozbyla by právní úprava rozhodčího řízení smyslu. Proto mimo jiné ani nelze posuzovat platnost či neplatnost ručitelského závazku, jak žalobkyně namítala.
27. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žalobu důvodnou ze žádného žalobou uplatněného důvodu, žalobu zamítl.
28. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 142 odst. 1 o. s. ř. Žalovaná měla ve věci plný úspěch, proto jí soud přiznal plnou náhradu nákladů řízení ve výši 13 068 Kč. Podmínka daná ustanovením § 142a odst. 1 o.s.ř. byla splněna. Náhradu nákladů řízení tvoří odměna advokáta podle § 7 bodu 4. a § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu (v platném znění), ve výši 9 000 Kč za šest úkonů právní služby po 1 500 Kč (převzetí a příprava zastoupení, vyjádření k žalobě, účast u ústního jednání dne 10. 3. 2015, 9. 3. 2016, 11. 4. 2018 a 19. 7. 2019), náhrada hotových výdajů ve výši 1 800 Kč (6 úkonů po 300 Kč) podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu a 21% DPH ve výši 2 268 Kč, jehož je právní zástupce

žalované plátcem. Placení účastníkovi přisouzených nákladů řízení bude realizováno podle ustanovení § 149 odst. 1 o.s.ř. ve lhůtě dle § 160 odst. 1 o.s.ř.

Poučení:

Proti rozsudku je možné podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení k Vrchnímu soudu v Praze se sídlem Praha 4, Náměstí Hrdinů 1300, prostřednictvím soudu zdejšího - Krajského soudu v Praze se sídlem Praha 5, Nám. Kinských 5.

Nebude-li rozhodnutí plněno dobrovolně, lze se jej domáhat výkonem rozhodnutí nebo exekucí.

Praha 26. července 2019

Mgr. Pavla Peltrámová, v. r.
samosoudkyně